

Ölü İklim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 01 Nisan 2018

Ölü iklimler kapıda
Tokmağı olmayan hükümlerin direği
İlahi sevginin tecelli ettiği
Yüreğin kayıtsız şerh düştüğü:
İşte hayatın alfabesi.

Tozutan aklın yorgunu;
Kaynayan benliğin ateşlerken fitilini
Bir közde
Bir de gözde aşkın iksiri
Yine dokunuşu naif,
Sunumu yarına haiz
Bir cümle daha tekelinde kalemin.

Sunumunda ise sevginin
Bir katreden farkı yok belki de
Şu hayatta bıraktığın izin.
Hangi sancı,
Hangi kuytuda son bulmalı?
Fakir kulun hikmeti değil mi
Şükür yüklü teyakkuzunda gecenin
Sandıklarında biriken hüznün?
Hem de meylettiği
Bazen ise sanmadıklarından çıkıp da yola
Varmayı ertelediği
Şekilsiz şemali kibrin
Hangi reveransla kucaklamalı ki bilinmezi?

Hadi, gidelim diyebilmek
Belki ötesinde
Erteledeğin vakitsiz ölüm
Kiblen de yangın,
Halesi yorgun bir tebessüm
Denmeyen ne kaldı da geriye
Hala savunuyorsun işte

Kayıp isminde
Bir çiçekten dahi kırılğan
Şu sefil yüreğın.

En namert gölgesın
En yüzsüz imgelerdensın belkı:
Ölün dirın de bır bil üstelık ektiğın
Aşkı baş tacı bildiğın
Haznende yorgun cümleler
Kayıp imgeler ne idüğü belirsız
Kimliklerden doğurgan hüznüne tezahür eden
Ölü bır iklimden başka da bır şey değılsın.